

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সকলোৰে পৰস্পৰৰ এটাই মত, তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা, তেতিয়া সকলো ভূত পলাই যায়"

***প্ৰশ্ন :-** পদ্মাপদ্ম ভাগ্যশালী হোৱাৰ মুখ্য আধাৰ কি?

***উত্তৰ :-** বাবাই যি শুনায়, সেই এটা এটা কথাৰ ধাৰণ কৰোঁতাসকলে পদ্মাপদ্ম ভাগ্যশালী হৈ যায়। বিচাৰ কৰা বাবাই কি কয় আৰু ৰাৱণ সম্প্ৰদায়সকলে কি কয়! পিতাই যি জ্ঞান দিয়ে সেয়া বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱাতোৱেই পদ্মাপদ্ম ভাগ্যশালী হোৱা। এই জ্ঞানৰ দ্বাৰাই তোমালোক গুণৱান হৈ যোৱা।

ওঁম্ শান্তি। আত্মাৰ পিতা, ইংৰাজীত কোৱা হয় স্পীচুৱেল ফাদাৰ। সত্যযুগলৈ যেতিয়া তোমালোক যাবা তেতিয়া তাত ইংৰাজী আদি অন্য ভাষা নাথাকে। তোমালোকে জানিছা সত্যযুগত আমাৰ ৰাজ্য হ'ব, তাত আমাৰ যি ভাষা সেয়াই চলিব। পুনৰ পিছলৈ ভাষা সলনি হৈ গৈ থাকে। এতিয়াতো অনেক ভাষা। যেনেকুৱা ৰজা তেনেকুৱা তেওঁলোকৰ ভাষা চলে। এতিয়া এয়াতো সকলো সন্তানে জানে, চেণ্টাৰসমূহত যিসকল সন্তান আছে তেওঁলোকৰ হৈছে এক মত। নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে আৰু এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে যাতে সকলো ভূত পলাই যায়। পিতা হ'ল পতিত-পাৱন। 5 ভূতেতো সকলোতে প্ৰৱেশ কৰিছে। আত্মাতে ভূতৰ প্ৰৱেশতা হয় পাছত এই ভূত অথবা বিকাৰৰ নামকৰণো কৰা হয় - দেহ-অভিমান, কাম, ক্ৰোধ আদি। এনেকুৱা নহয় যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি হয়। যদি কেতিয়াবা কোনোবাই কয় যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি তেতিয়া তোমালোকে ক'বা সৰ্বব্যাপি হৈছে আত্মাসকল আৰু এই আত্মাসকলৰ মাজত 5 বিকাৰ সৰ্বব্যাপি আছে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে পৰমাত্মা সকলোতে বিৰাজমান হয়। পৰমাত্মাত আকৌ 5 ভূতৰ প্ৰৱেশতা কেনেকৈ হ'ব! এটি-এটি কথা ভালদৰে ধাৰণ কৰিলে তোমালোক পদ্মাপদ্ম ভাগ্যশালী হৈ যোৱা। জগতৰ লোকে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ে কি কয় আৰু পিতাই কি কয়, এতিয়া বিচাৰ কৰা। প্ৰত্যেকৰে শৰীৰত আত্মা আছে। সেই আত্মাত 5 বিকাৰ প্ৰৱেশ কৰে। শৰীৰত নহয়, আত্মাত 5 বিকাৰ অথবা ভূত প্ৰৱেশ হয়। সত্যযুগত এই 5 ভূত নাথাকে। নামেই হৈছে দৈৱী সৃষ্টি। এয়া হৈছে ভূতৰ সৃষ্টি। ভূত বুলি কোৱা হয় অসুৰক। কিমান ৰাতি আৰু দিনৰ পাৰ্থক্য। এতিয়া তোমালোক পৰিৱৰ্তন হোৱা। তাত তোমালোকৰ কোনো বিকাৰ, কোনো অৱগুণ নাথাকে। তোমালোকৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান থাকে। তোমালোক 16 কলা সম্পূৰ্ণ হোৱা। প্ৰথমতে আছিল, আকৌ অৱনমিত হোৱা। এই চক্ৰৰ বিষয়েও এতিয়া জানিব পাৰিছা। 84ৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। আমি আত্মাসকলৰ স্ব (নিজৰ) দৰ্শন হৈছে অৰ্থাৎ এই চক্ৰৰ বিষয়ে জ্ঞান প্ৰাপ্ত হৈছে। উঠোঁতে, বহোঁতে, চলোঁতে তোমালোকে এই নলেজ (জ্ঞান) বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। পিতাই নলেজ পঢ়ায়। পিতা ভাৰততে আহি এই আত্মিক জ্ঞান দিয়ে। এনেকৈ কয় নহয় - আমাৰ ভাৰত। প্ৰকৃততে হিন্দুস্থান বুলি কোৱাতো ভুল। তোমালোকে জানিছা ভাৰত স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া কেৱল আমাৰ ৰাজ্য আছিল আৰু কোনো ধৰ্ম নাছিল। নিউ ৱৰ্ল্ড (নতুন সৃষ্টি) আছিল। নতুন দিল্লী বুলি নকয় জানো। দিল্লীৰ নাম আচলতে দিল্লী নাছিল, পৰিস্থান বুলি কৈছিল। এতিয়াতো নতুন দিল্লী আৰু পুৰণি দিল্লী বুলি কয়, পাছত পুৰণি দিল্লীও নাথাকিব, নতুন দিল্লীও নাথাকিব। পৰিস্থান বুলি কোৱা হ'ব। দিল্লীক কেপিটেল (ৰাজধানী) বুলি কয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হ'ব, আৰু একো নাথাকিব, আমাৰে ৰাজ্য হ'ব। এতিয়াতো ৰাজ্য নাই সেইবাবে কেৱল কয় - আমাৰ ভাৰত দেশ। ৰজাতো নায়েই। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। যথার্থতে পোন প্ৰথমে এই বিশ্বত দৈৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল আন কোনো ৰাজ্য নাছিল। যমুনাৰ দাঁতি আছিল, যাক পৰিস্থান বুলি কোৱা হৈছিল। দেৱতাসকলৰ ৰাজধানী দিল্লীয়ে আছিল, সেয়ে সকলোৱে আকৰ্ষিত হয়। সকলোতকৈ ডাঙৰো হয়। একেবাৰে চেণ্টাৰ (মাজত) হয়।

অতি মৰমৰ সন্তানসকলে জানিছা পাপতো নিশ্চয় হৈছে, পাপ আত্মা হৈ গৈছে। সত্যযুগত হ'ব পুণ্য আত্মা। পিতা আহিহে পবিত্ৰ কৰি তোলে যাৰ তোমালোকে শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰা। এতিয়া জয়ন্তী শব্দটো সকলোতে খটুৱা হয় সেইবাবে সেয়া শিৱৰাত্ৰি বুলি কয়। ৰাত্ৰিৰ অৰ্থতো তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু কোনোও বুজি নাপায়। ভাল-ভাল বিদ্বান আদি কোনোও নাজানে যে শিৱৰাত্ৰি কি হয় তেন্তে কি পালন কৰিব! পিতাই বুজাইছে ৰাত্ৰিৰ অৰ্থ কি? এয়া যি 5 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ সেয়া হৈছে সুখ আৰু দুখৰ খেল, সুখক দিন বুলি কোৱা হয়, দুখক ৰাতি বুলি কোৱা হয়। দিন আৰু ৰাতিৰ মাজত আহে সংগম। আধাকল্প হ'ল পোহৰ, আধাকল্প অন্ধকাৰ। ভক্তি বহুত টিক্ টিক্ চলে। ইয়াত হৈছে ছেকেণ্ডৰ কথা। একেবাৰে ইজি (সহজ), সহজ যোগ। তোমালোক প্ৰথমে মুক্তিধামলৈ যাব লাগে। পাছত তোমালোক জীৱনমুক্তি আৰু জীৱনবন্ধনত কিমান সময় থাকিলা, এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিত আছে তথাপিও বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা। পিতাই বুজায় – ‘যোগ’ শব্দটি ঠিক কিন্তু তেওঁলোকৰ যোগ হৈছে শৰীৰৰ যোগ। এয়া হৈছে আত্মাৰ পৰমাত্মাৰ লগত যোগ। সন্ন্যাসীসকলে অনেক প্ৰকাৰৰ হঠযোগ আদি শিকায় সেয়ে মনুষ্য মূৰ্ছিত হৈ যায় (বিবুদ্ধিত পৰে)। তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতাও আছে আৰু শিক্ষকো আছে, তেন্তে তেওঁৰ লগত যোগ লগাব লাগে নহয় জানো। শিক্ষকৰ পৰা পঢ়া হয়। সন্তান জন্ম ল'লে প্ৰথমে পিতাৰ লগত যোগ হয় পুনৰ 5 বছৰৰ পাছত শিক্ষকৰ লগত যোগ লগাবলগীয়া হয়। মুখ্য তিনিটা স্মৃতিত থাকে। তেওঁলোকতো বেলেগ-বেলেগ হয়। ইয়াত এজন পিতা এবাৰ আহিয়ে পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়। আচৰিত নহয় জানো। এনেকুৱা পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰা উচিত। জন্ম-জন্মান্তৰে তিনিজনক বেলেগ বেলেগকৈ স্মৰণ কৰি আহিছা। সত্যযুগততো পিতাৰ লগত যোগ হয় পাছত শিক্ষকৰ লগত হয়। পঢ়িবলৈতো যাবই নহয় জানো। বাকী তাত গুৰুৰ প্ৰয়োজন নাথাকে কিয়নো সকলোৱে সংগতিত থাকে। এই সকলো কথা স্মৰণ কৰিবলৈ কি অসুবিধা হয়! একেবাৰে সহজ। ইয়াক কোৱা হয় সহজ যোগ। কিন্তু এয়া হ'ল অনক'মন (অসাধাৰণ)। পিতাই কয় – মই এই শৰীৰ টেম্প'ৰেৰী (অস্থায়ীভাৱে) লোণত লওঁ, সেয়াও কিমান কম সময়ৰ বাবে লওঁ। 60 বছৰত বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়। কোৱা হয় – যাঠি হ'লে লাঠি ল'বলগীয়া হয়। এতিয়া সকলোৱে লাঠি লৈ আছে। সকলোৱে বানপ্ৰস্থ, নিৰ্বাণধামলৈ যাব। সেয়া হ'ল মিঠা ঘৰ, অতি মিঠা ঘৰ। তাৰ বাবেই কিমান ভক্তি কৰিছে। এতিয়া চক্ৰ ঘূৰি আহিছা। মনুষ্যৰ এয়া একোৱে নাজানে, এনেয়ে মিছাকৈ কৈ দিলে যে লাখ বছৰৰ চক্ৰ। লাখ বছৰৰ কথা হ'লে তেতিয়া ৰেষ্ট (জিৰণি) পাব নোৱাৰে। জিৰণি পোৱাটো মক্ষিল হৈ যাব। তোমালোকে জিৰণি পোৱা, তাক কোৱা হয় চাইলেন্স হোম (শান্তিৰ ঘৰ), ইনকৰপোৰিয়ল ৱৰ্ল্ড (নিৰাকাৰী সৃষ্টি)। এয়া হ'ল স্থূল মিঠা ঘৰ। সেয়া হ'ল মূল মিঠা ঘৰ। আত্মা একেবাৰে সৰু ৰকেট হয়, তাতকৈ বেগত দৌৰোতা কোনো নাই। আত্মাতো সকলোতকৈ বেগী। এক ছেকেণ্ডত শৰীৰ এৰিলে আৰু দৌৰিলে, অন্য শৰীৰতো তৈয়াৰ হৈ থাকে। নাটক অনুসৰি নিদিষ্ট সময়ত আত্মা যাবই লাগিব। নাটক কিমান একুৰেট (নিখুঁত)। এই ক্ষেত্ৰত কোনো ইনএকুৰেসী (খুঁত) নাই। এয়া তোমালোকে জানা। পিতাও নাটক অনুসৰি একেবাৰে সঠিক সময়ত আহে। এক ছেকেণ্ডৰো পাৰ্থক্য থাকিব নোৱাৰে। কেনেকৈ জনা যায় যে এওঁৰ শৰীৰত পিতা ভগৱান আছে। যেতিয়া জ্ঞান দিয়ে, সন্তানসকলক বহি বুজায়। শিৱৰাত্ৰিও পালন কৰে। মই শিৱই কেতিয়া, কেনেকৈ আহো, সেয়া তোমালোকেতো নাজানা। শিৱৰাত্ৰি, কৃষ্ণৰাত্ৰি পালন কৰে। ৰামৰ পালন নকৰে কিয়নো পাৰ্থক্য আহি গ'ল নহয় জানো। শিৱৰাত্ৰিৰ লগতে কৃষ্ণৰো ৰাত্ৰি পালন কৰে। কিন্তু একোৱেই নাজানে। এয়া হয়েই আসুৰী ৰাৱণ ৰাজ্য। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। এওঁতো হ'ল বাবা, বৃদ্ধ লোকক বাবা বুলি কয়। সৰু শিশুক বাবা বোলা নহয়। কিছুমান সৰু শিশুকো স্নেহেৰে বাবা বুলি কৈ দিয়ে। সেয়ে তেওঁলোকেও কৃষ্ণকো স্নেহেৰে কৈ দিছে। বাবাতো তেতিয়া কোৱা হয় যেতিয়া ডাঙৰ হয় আৰু পাছত সন্তান জন্ম দিয়ে। কৃষ্ণ নিজেই ৰাজকুমাৰ, তেওঁৰ সন্তান ক'ৰপৰা আহিল। পিতাই কয়েই – মই বৃদ্ধ শৰীৰত আহো। শাস্ত্ৰতো আছে কিন্তু শাস্ত্ৰৰ সকলো কথা নিখুঁত নহয়,

কোনোবাতো কথা ঠিক হয়। ব্ৰহ্মাৰ আয়ুস মানে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ আয়ুস বুলি কোৱা হ’ব। সেয়াতো নিশ্চয় এই সময়ত হ’ব। ব্ৰহ্মাৰ আয়ুস মৃত্যুলোকত শেষ হ’ব। এয়া কোনো অমৰলোক নহয়। ইয়াক কোৱা হয় পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আৰু কাৰো বুদ্ধিত থাকিব নোৱাৰে।

পিতাই বহি শুনায় – মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকে নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানা মই কওঁ যে তোমালোকে 84 জন্ম লোৱা। কেনেকৈ লোৱা? সেয়াও তোমালোকে গম পাই গৈছা। প্ৰতিটো যুগৰ আয়ুস 1250 বছৰ আৰু ইমান ইমান জন্ম লোৱা। 84 জন্মৰ হিচাপ আছে নহয় জানো। 84 লাখৰতো হিচাপ থাকিব নোৱাৰে। ইয়াকে কোৱা হয় 84ৰ চক্ৰ, 84 লাখৰতো কথাই স্মৃতিলৈ নাহিব। ইয়াত কিমান অপৰমপাৰ দুখ হয়। কেনেকুৱা দুখ দিওঁতা সন্তান জন্ম হৈ থাকে। ইয়াকে কোৱা হয় ঘোৰ নৰক, একেবাৰে ছিঃ-ছিঃ সৃষ্টি। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা – এতিয়া আমি নতুন সৃষ্টিলৈ যাবলৈ তৈয়াৰী কৰি আছো। পাপ খণ্ডন হৈ গ’লে তেতিয়া আমি পূণ্যাত্মা হৈ যাওঁ। এতিয়া কোনো পাপ কৰিব নালাগে। ইজনে-সিজনক কাম-কটাৰী চলোৱা – এয়া অদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়া। এতিয়া এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য পুৰা হ’ল। এতিয়া হ’ল কলিযুগৰ অন্ত। এয়া অন্তিম মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। পাছত কোনো যুদ্ধ আদি নহ’বই। তাত কোনো যজ্ঞ ৰচনা কৰা নহয়। যেতিয়া যজ্ঞ ৰচনা কৰে তেতিয়া অগ্নি প্ৰজ্বলিত কৰে। সন্তানসকলে নিজৰ পুৰণি সামগ্ৰী সকলো স্মাহা কৰি দিয়ে। এতিয়া পিতাই বুজাইছে – এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ৰুদ্ৰ বুলি শিৱক কোৱা হয়। ৰুদ্ৰ মালা বুলি নকয় জানো। নিবৃত্তি মাৰ্গৰসকলে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ নীতি-নিয়ম একোৱেই নাজানে। তেওঁলোকেতো ঘৰ-বাৰী এৰি জংঘললৈ গুচি যায়। নামেই হ’ল সন্ন্যাস। কিহৰ সন্ন্যাস? ঘৰ-বাৰীৰ। খালী হাতে ওলাই যায়। প্ৰথমেতো গুৰুসকলে বহুত পৰীক্ষা লয়, কাম কৰায়। প্ৰথমতে ভিক্ষাত কেৱল আটা লৈছিল, ৰন্ধা খাদ্য লোৱা নাছিল। তেওঁলোকে জংঘলতে থাকিব লাগিছিল, তাত পাচলি, ফল-মূল আদি আছিল। এয়াও গায়ন আছে, যেতিয়া সতোপ্ৰধান সন্ন্যাসী হৈ থাকে তেতিয়া এয়া খায়। এতিয়াতো কথাই নুসুধিবা, কি কি কৰি থাকে। ইয়াৰ নামেই হ’ল বিকাৰী সৃষ্টি। সেয়া হ’ল নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। সেয়ে নিজকে বিকাৰী বুলি বুজিব নালাগে জানো। পিতাই কয় – সত্যযুগক কোৱা হয় – শিৱালয়, নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। ইয়াতেতো সকলো পতিত মনুষ্য সেইবাবে দেৱী-দেৱতাৰ সলনি নামেই হিন্দু ৰাখি দিছে। পিতাইতো সকলো কথা বুজাই থাকে – তোমালোক আচলতে বেহদৰ পিতাৰ সন্তানে হোৱা। তেওঁতো তোমালোকক 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। সেয়ে পিতাই মৰমৰ সন্তানসকলক বুজায় – তোমালোকৰ শিৱত জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ আছে। পাপৰ পৰা মুক্ত হ’বলৈহে তোমালোকে মোক মাতা। সাধু-সন্ত আদি সকলোৱে প্ৰাৰ্থনা কৰে – হে পতিত-পাৱন... অৰ্থ একো বুজি নাপায়, এনেকৈয়ে গাই থাকে, হাত চাপৰি বজাই থাকে। যদি তেওঁলোকক কোনোবাই সোধে – পৰমাত্মাৰ লগত কেনেকৈ যোগ লগায়, তেওঁক কেনেকৈ লগ পোৱা যায় তেতিয়া কৈ দিয়ে – তেওঁতো সৰ্বব্যাপি হয়। কি এইটোৱে ৰাস্তা তেওঁলোকে আনক দেখুৱাই দিয়ে! তেওঁলোকে কৈ দিয়ে বেদ-শাস্ত্ৰ পঢ়িলে ভগৱানক পাবা। কিন্তু পিতাই কয় – মই প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত ড্ৰামা প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি আহো। এই নাটকৰ ৰহস্য পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনেও নাজানে। লাখ বছৰৰ নাটকতো হ’বই নোৱাৰে। এতিয়া পিতাই বুজায় – এয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। কল্পৰ আগতেও বাবাই কৈছিল যে মনমনাভৱ। এয়া হ’ল মহামন্ত্ৰ। মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱাৰ মন্ত্ৰ। পিতাই বহি অৰ্থ বুজায়। আন কোনেও নুবুজায়। গোৱাও হয় নহয় যে সকলোৰে সৎগতি দাতা এজন। কোনো মনুষ্যতো হ’ব নোৱাৰে। দেৱতাসকলৰো কথা নহয়। তাততো সুখেই সুখ, তাত কোনেও ভক্তি নকৰে। ভগৱানক লগ পোৱাৰ বাবে ভক্তি কৰা হয়। সত্যযুগত ভক্তি নাথাকে কিয়নো 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈ থাকে। সেইবাবে গোৱাও হয় – দুখত স্মৰণ কৰে... ইয়াত অপাৰ দুখ। বাৰে বাৰে কয় – ভগৱান দয়া কৰা। এই কলিযুগী দুখৰ সৃষ্টি সদায় নাথাকে। সত্যযুগ-

ত্ৰেতা পাৰ হৈ গৈছে, পুনৰ হ'ব। লাখ বছৰৰ কথাতো স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে। এতিয়া পিতাইতো সম্পূৰ্ণ জ্ঞান দিয়ে, নিজৰ পৰিচয়ো দিয়ে আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্যও বুজায়। 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা। তোমালোক সন্তানসকলৰ ধ্যানত আহি গৈছে। এতিয়াতো আনৰ ৰাজ্যত আছা। তোমালোকৰ নিজৰ ৰাজ্য আছিল। ইয়াতেতো যুদ্ধ কৰি নিজৰ ৰাজ্য লয়, অস্ত্ৰেৰে, মৰামাৰি কৰি নিজৰ ৰাজ্য লয়। তোমালোক সন্তানসকলেতো যোগবলৰ আধাৰত নিজৰ ৰাজ্য স্থাপন কৰি আছা। তোমালোকক সতোপ্ৰধান সৃষ্টিৰ প্ৰয়োজন। পুৰণি সৃষ্টি সমাপ্ত হৈ নতুন সৃষ্টি স্থাপন হয়, ইয়াক কোৱা হয় কলিযুগী পুৰণি সৃষ্টি। সত্যযুগ হৈছে নতুন সৃষ্টি। এয়াও কোনেও নাজানে। সন্ধ্যাসীসকলে কৈ দিয়ে এয়া তোমালোকৰ কল্পনা। ইয়াতেই সত্যযুগ, ইয়াতেই কলিযুগ। এতিয়া পিতাই বহি বুজায় – এজনো এনেকুৱা নাই যিয়ে পিতাক জানে, যদি কোনোবাই জানিলেহেঁতেন তেনেহ'লে পৰিচয় দিলেহেঁতেন। সত্যযুগ-ত্ৰেতা কি বস্তু, কোনেও বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই ভালদৰে বুজাই আছে। পিতাই সকলো জানে, জানী জাননহাৰ অৰ্থাৎ নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ)। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয়। জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ। তেওঁৰ পৰাহে আমি উত্তৰাধিকাৰ পাম। পিতাই জ্ঞানত নিজৰ সমান কৰি তোলে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) এয়া পাপৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ সময় সেইবাবে এতিয়া কোনো পাপ কৰিব নালাগে। পুৰণি সকলো সামগ্ৰী এই ৰুদ্ৰ যজ্ঞত স্বাহা কৰিব লাগে।
- (2) এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা সেইবাবে পিতা, শিক্ষকৰ লগতে সৎগুৰুকো স্মৰণ কৰিব লাগে। মিঠা ঘৰলৈ যাবৰ বাবে আত্মিক সতোপ্ৰধান (পাৱন) কৰি তুলিব লাগে।

***বৰদান:- সময়ক শিক্ষক কৰাৰ সলনি পিতাক শিক্ষক বনাওঁতা মাষ্টৰ ৰচয়িতা হোৱা**

কিছুমান সন্তানৰ সেৱাৰ উৎসাহ আছে কিন্তু বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ প্ৰতি এটেন্‌শ্বন (মনোযোগ) নাই, এই ক্ষেত্ৰত অমনোযোগী হৈ যায়। চলি যায়... হৈ যায়... হৈ যাব... সময় আহিলে তেতিয়া ঠিক হৈ যাব... এনেকৈ ভবা অৰ্থাৎ সময়ক নিজৰ শিক্ষক কৰি লোৱা। সন্তানসকলে পিতাকো আশ্বাস দিয়ে – চিন্তা নকৰিবা, সময়ত ঠিক হৈ যাব, কৰি ল'ম। আগবাঢ়ি যাম। কিন্তু তোমালোক মাষ্টৰ ৰচয়িতা হোৱা, সময় তোমালোকৰ ৰচনা। ৰচনা মাষ্টৰ ৰচয়িতাৰ শিক্ষক হ'ব এয়া শোভা নাপায়।

***শ্লোগান:- পিতাৰ প্ৰতিপালনৰ ৰিটাৰ্ণ (প্ৰতিদান) হ'ল – নিজক আৰু সকলোকে পৰিৱৰ্তন কৰাত সহযোগী হোৱা।**

ওঁম্ শান্তি!!
